

Dama de Treflă

Dama de Treflă

Volumul 2

Bookzone.ro
BUCUREȘTI, 2019



18. Pentru că...

BOOKZONE



Să vrei și să iubești sunt două lucruri total diferite. Să vrei nu înseamnă neapărat să și iubești, la fel cum să iubești nu înseamnă neapărat să și vrei. Pentru că am întâlnit oameni care se iubeau și nu seureau. Sau, cel puțin, se comportau ca atare.

OKZONE

Așa începe totul. Te minți că e doar o palmă. Apoi, îți dai seama că acea palmă a fost doar primul pas pe un drum pe care nu vrei să îl urmezi alături de cineva pe care nu îl mai iubești la fel de mult cu fiecare zi care trece.

La câteva săptămâni după acea zi, a fost concediat. Se spune că veștile rele circulă repede. Bârfele circulă și mai repede, așa spune eu. Nu contează felul acestor bârfe.

Se aflase că el și alți câțiva colegi desfășurau activități frauduloase. Ar fi putut ieși mai rău, dar s-au ales doar cu o concediere

A venit acasă mai devreme, supărat și furios de nu-și mai încăpea în piele. Am încercat să îl ajut. Am încercat să îl fac să se simtă mai bine. Am încercat să îl consolez. Nu am reușit nimic din toate astea.

Ce am reușit să fac a fost să îl enervez și mai tare. De data asta, băuse. Băuse mult. M-am prefăcut că nu observ. Încercam, pe cât posibil, să nu găsesc motive de ceartă. Nu îmi doream să ne certăm.

Dar el îmi dorea.

Și, în acea zi, mi-am dat seama că pentru mine acea „doar o palmă” nu va fi niciodată numai atât.

M-a lovit pentru a doua oară.

Și, pentru a doua oară în viața mea, m-am simțit depășită de situație. Trecusem prin multe. Poate, prin mai multe decât ar fi fost normal pentru cineva de vârsta mea. Însă, atâta neputință nu mai simțisem vreodată.

Și a doua oară rar se întâmplă să fie vorba doar despre o palmă. E vorba despre mai mult de atât. Nu luasem niciodată bătaie în adevăratul sens al cuvântului. În copilărie, mă pricepeam să îmi fac prieteni și să îi păstrez. Nu mi-am supărat părinții atât de tare, încât să fie nevoiți să-mi aplice pedepse fizice. Nu știam cum e să te doară oasele, carnea, pielea și sufletul, toate, în același timp.

Mă duruseră fiecare, dar pe rând și din diferite motive. La fel ca pe fiecare dintre noi, sufletul mă duruse cel mai mult și cel mai des.

E crunt să simți loviturile omului care, de fapt, ar trebui să te protejeze și să te iubească. Iar cine nu a trecut prin asta sau nu a fost niciodată martor, nu poate înțelege cât e de marcant.

În acele momente apare dezumanizarea pură.

Din punctul meu de vedere, un bărbat care ajunge să lovească o femeie nu mai poate fi numit bărbat din acel moment.

Însă, așa privesc lucrurile acum. Atunci, încă îl iubeam. Mai presus de ura, dezamăgirea și frica pe care le simțeam, încă îl iubeam. Iar iubirea ne împinge uneori să facem gesturi fără sens, cum ar fi să credem mâna care mângâie după ce a lovit.

Așa că l-am iertat și a doua oară. Pentru că a știut să vorbească și să își ceară iertare.

Pentru că mi-a spus din nou că mă iubește de zeci de ori.

Pentru că nu a plecat atunci când l-am rugat să o facă și a insistat să îl iert.

Pentru că nu a plecat atunci când l-am rugat să o facă și a insistat să îl iert.

Pentru că începuse să îmi fie teamă să îi țin piept, să îl înfrunt, să îmi spun punctul de vedere.

Pentru că mi-a spus că sunt cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată.

Pentru că m-a făcut din nou să mă simt vinovată pentru slăbiciunile și defectele lui, pentru acțiunile sale nesăbuite și lipsite de umanitate.

Pentru că eu așa înțelegeam atunci iubirea. Credeam că, dacă iubești, trebuie să ierți. Și nu știam cât sau de câte ori. Știam doar că trebuie să iert. Așa că am încercat să iert.

Am închis ochii din nou și m-am forțat să zâmbesc. Iar el s-a simțit bine.

Apromis că e ultima oară, așa cum îmi mai promisese, nu cu foarte mult timp în urmă. Atunci am înțeles că nu va fi, dar m-am forțat să îl cred. Speram că relația noastră își va reveni și că vom putea fi din nou fericiți.

Speram că inima firavă care bătea alături de a mea va schimba ceea ce noi amândoi nu fusesem capabili să schimbăm și să reparăm.

Nu îi spusese că sunt însărcinată. Începeam să am îndoieli și mai mari. Să fiu nesigură tot mai mult. Să ezit tot mai mult.

De data asta, lăsase semne. Nu mă puteam privi în oglindă fără să mă întreb dacă e bine ce fac. Dacă e corect.

Nu era... Nici bine, nici corect.

Intrasem în a doua lună de sarcină. Nu spusese nimănui. Era micul meu secret. Mă făcea puternică. Îmi dădea motive să trec peste probleme mai ușor. Îmi dădea speranță să cred că relația noastră își va reveni în scurt timp.

Timp de câteva zile, după o bătaie, era un adevărat domn. Se purta frumos cu mine. Mă făcea să cred că îi pare sincer rău și că regretă cu fiecare centimetru al ființei lui.

Îmi cumpăra flori.

Mă complimenta. Îmi spunea că sunt frumoasă, dar știam că minte. Pentru că mă priveam în oglindă, iar nesăbuința lui lăsase semne și vânătăi.

- Nu știu ce am făcut să te merit, mi-a spus într-una din serile care au urmat după cea de-a doua bătaie.

Nici eu nu știam cu ce greșisem de mă îndrăgostisem de el, dar o făcusem și îl iubeam mai mult decât aş fi crezut.

Nicio femeie nu crede că ar putea suporta o palmă de la soțul său sau de la oricare alt bărbat pe care îl iubește. Până când acea palmă apare. Și majoritatea dintre noi o suportă. Pentru că îi iubim și pentru că ei ne mint că nu se va mai repeta, iar noi îi credem.

Apoi, acea palmă degenerază și se transformă în ceva peste puterile noastre. Anumite femei au curajul și puterea să depășească asta, să înceapă altă viață, să renunțe la trecut. Anumite femei nu au acest curaj și această putere.

- Nu te merit, chiar nu te merit!

Puteam să îi dau dreptate. L-ar fi scos din minți, pentru că astfel de cuvinte le spui, nu pentru că le crezi adevărate, ci tocmai pentru că nu le crezi și vrei să fii contrazis.

- Nu vorbi așa!

- Știi că așa e.

Știam. El nu. Doar pretindea că știe.

Mi-a fost teamă să îi spun direct ce aveam de spus, așa că am încercat un exercițiu de imaginație.

- Poate, vom avea copii cândva.

Nicio reacție. Nu părea impresionat. Amândoi ne aflam la aceea vârstă, la care instinctele parentale încep să își facă simțită prezența. Poate, de vină erau și hormonii care mă făceau un mediu mai primitiv pentru copil, dar eu simțeam acele instincte. El nu.

- Ți-ai dorit vreodată copii?

Era târziu. O ambulanță agoniza la câteva străzi distanță și zgomotul sirenelor umplea întreaga încăpere.

- Nu cred.

- Nici după ce ne-am căsătorit?

- Sunt genul acela de gânduri pe care le au în special femeile. Bărbații nu prea se gândesc la asta.

Unii se gândesc. Știu asta.

- Vrei să faci copii acum?

Ceva din vocea lui m-a făcut să mă sperii. Era drastic și tăios. Convins. Nu își dorea copii. Cum să îi spun că oricum nu mai conta?

- Doar mă gândeam... Că ar fi frumos.

- Așa ți se pare acum. Până începi să te îngrași și să pierzi nopțile uitându-te pe tavan din cauză că nu poți dormi. Apoi, o să le pierzi fredonând cântece de leagăn și schimbând scutece.

Probabil, am fi dispărut ca specie, dacă toți ar gândi ca el.

- Mda...

- Nu mă crezi?

Nu îl credeam. Un copil e mai mult de atât. E cel mai bun și cel mai frumos motiv pentru care să trăiești.

- Poate, e prea devreme. Știi tu, nu suntem pregătiți și de asta gândim așa.

Gândim... M-am muștră pentru cuvânt. Eu nu gândeam așa.

- Cum zici tu.

Era felul său de a-mi spune să îl las în pace.

L-am lăsat.

A adormit în câteva minute. Eu am rămas cu privirea în tavan, așa cum spusese el, dar nu era vina copilului. Atunci, am știut că nu e momentul potrivit să îi spun. Când ar fi fost?

Am adormit și eu. Poate, dacă i-aș fi spus atunci, aș fi putut schimba ceva. Sau nu.

După ce anumite evenimente au loc, ne dăm seama că am avut nenumărate ocazii să schimbăm cursul întâmplărilor și nu am făcut-o. Așa apar regretele. Cele mai multe dintre ele.

Zilele treceau, iar certurile noastre erau tot mai dese. Refuza să își caute un loc de muncă. Femeilor nu le plac bărbații fără ambiții. Femeilor nu le plac bărbații leneși. Nimic nu era destul de bun pentru el. Toată ziua nu făcea decât să bea.

Când cazi în patima unui viciu, ți se pare că ai totul sub control, că poți renunța oricând, iar, când îți dai seama că nu poți, ești prins deja prea bine în acea plasă de păianjen de care singur te-ai legat. Fiecare fumător a început cu o țigară, apoi a continuat să le crească numărul. El începuse cu câteva pahare în anumite seri, cu prietenii, apoi numărul paharelor a tot crescut, la fel și numărul serilor. Nu mai putea să scape din pânza lui de păianjen.

Când mă întorceam eu de la muncă, el era mai mereu beat. Nu înceta decât după o bătaie, atât cât să creadă că e destul pentru a-l ierta. Nu era destul, pentru că destul ar fi însemnat să renunțe definitiv. Nu a fost dispus să o facă.

Nu îmi amintesc foarte multe din acea seară. Am citit undeva că avem capacitatea de a închide adânc în subconștient anumite evenimente care ne-au marcat pentru a nu ne face rău singuri. E vorba despre acele șocuri care te schimbă pe viață.

Pentru mine, avea să fie un șoc teribil.

Îmi amintesc că am ajuns acasă și că era, cum mă așteptam, într-o stare de ebrietate avansată. Ne-am certat, așa cum ne certam mereu din cauza lipsei sale de voință.

Și îmi amintesc că atunci când am redevenit conștientă, eram jos, iar el era lângă mine, plângând și implorându-mă să mă trezesc. În jurul meu, evenimentele s-au desfășurat ca într-un film mut.

Eram amorțită din cap până în picioare. Nu mai simțeam nimic și nu eram capabilă de vreo reacție. Nu aveau putere să vorbesc.

Când ambulanța a ajuns, era disperat. Nici măcar nu a venit după mine. L-am privit în timp ce rămânea în urmă, fără să facă sau să spună ceva.

În ambulanță, o femeie mi-a spus cu o voce compătimitoare, ca a unui om care încearcă să își imagineze prin ce treci, dar nu poate decât la o a zecea parte din adevăr. Sau, dimpotrivă, m-a privit ca un om care înțelegea perfect prin ce trec.

- Ați pierdut sarcina.

Apoi, totul și-a pierdut sensul pentru mine.

Intrasem într-o stare de izolare a sinelui din care nu puteam să scap. Renegam realitatea și negam adevărul.

Încă mă întreb dacă povestea ar fi fost alta în cazul în care îi spuneam că... eram însărcinată.

Femeia din ambulanță a venit la mine în salon, două zile mai târziu.

- Îmi pare rău....

Nu e un mod obișnuit de a începe o conversație cu cineva pe care nu îl cunoști, deși poate că i-ai salvat viața.

Știam pentru ce îi părea rău. Știam că îi pare rău.

- Ar trebui să depui o plângere... la poliție.

Avea dreptate.

- Da...

A urmat o pauză în care ne-am gândit amândouă la același lucru, însă doar ea a avut curajul să îi dea glas.

- Nu o vei face, nu?

- Nu cred...

- De ce?

- Nu știu.

- Ba știi. Ți-e teamă că îți va face rău din nou. Nu poți trăi cu frică toată viața. Există programe pentru femeile ca tine.

Femeile ca mine. Deja făceam parte dintr-o categorie aparte de femei. Suna într-un fel anume... Ca atunci când te referi la oamenii care suferă de o anumită boală incurabilă.

- Nu mi-e teamă.

Oricine ar crede că mințeam. Dar era adevărul. Nu mă temeam de el. Nu mă mai temeam. Eram omul care tocmai pierduse totul din cauza lui. Ce putea să îmi ia mai mult?

- Atunci?

- Ideea e că nu vreau să fac parte din acea categorie de *femei ca mine*.

Nu am vrut să o fac să se simtă prost pentru ce spusese.

- Îți pasă mai mult de ce cred ceilalți decât de propria sănătate? Sau de propria viață? E periculos!

Sincer, valoarea părerilor celorlalți era nulă pentru mine. Problema era că nu le voiam mila. Nu îmi doream să știu că mă vorbesc pe la colțuri și că îmi poartă de grijă. Nu voiam să știu că mă judecă pentru alegerile făcute.

- Da.

- Pot să te ajut dacă vrei...

- Nu vreau să fiu ajutată. S-a terminat oricum.

- Ești sigură?

- Da.

- Nu prea cred.

- Ce știi tu?

- Și eu am trecut prin asta. Am acceptat faptul că am nevoie de ajutor. A trecut. Primul pas în rezolvarea unei probleme e să accepți că ai o problemă.

Eu aveam una foarte mare. Acceptasem asta. Știam soluția. Și, totuși, ezitasem să o aplic încă de la început, de la acea primă palmă care s-a transformat în mai mult.

- Divorțez.

- Nu o vei face. Știi cât de mic e procentul femeilor care divorțează în astfel de cazuri? Ai idee cât de mare e procentul acelor care spun că o vor face?

- Habar nu am. Dar eu nu vreau să fiu doar un număr dintr-un procent. Și, dacă am spus că divorțez, o voi face. Nu iau decizii fără să le gândesc. M-am gândit. Am hotărât că divorțez. Și așa voi face.

- Sper...

Ce mai era de spus?

Nimic.

Femeia din ambulanță a plecat fără să îmi spună numele său și fără să mă întrebe care e numele meu.

Avea dreptate, multe femei sunt agresate de bărbații lor, incluzând aici soți, concubini, iubiți și tot ce se poate include. Foarte puține dintre ele au curajul să spună *stop*.